

CRNI PANTER

Budim se iz košmara. Skidam ulepljenu majicu i nogama guram frotirski pokrivač. Pracaknem se i iskočim iz postelje. Iza mene ostaje izgužvano polje snova. Teturam se kroz polumrak. Kao da napuštam borilište, bauljam ka kupatilu. Palim rasvetu. Stuštim se na šolju. Obnažene devojke gledaju me sa korica naslaganih magazina. Istegnem se da dohvatim prvi sa gomile. Sneno prepoznajem zavodljiva tela sa fotografija. Neke modele poznajem lično, druge samo iz redovnog prelistavanja zbirke časopisa.

Ustajem, puštam vodu i perem ruke. Operem zube, da sastružem skramu cigareta i alkohola od sinoć. Želim da se vratim u postelju. Zato se ne umivam, samo iščačkam krmelje.

Ulazim u hladan hodnik. Odakle promaja? Vrata su odškrinuta. Proverim bravu, zadaje mi nevolje u poslednje vreme. Priđem i zaključam ih. Okrenem se ka spavaćoj sobi i ukopam se.

Na kraju hodnika stoji crni panter. Žute oči i beli zubi bleskaju iz tmine. Ispod sjajne dlake migolje se mišići. Zamrzle su mi se misli. Zver se baci na mene.

Budim se iz košmara. Drhtim. Posteljina mi se zalepila za kožu, zgužvani frotir sklupčan je u uglu, kao prebijeno pseto. Krevet me ispljune. Jedva stojim, hvatam se za dovtak. Tražim spas u kupatilu. Odavno je svanulo vrelo letnje jutro. Umivam se, ribam zube, čistim uši.

– Opet panterski san!

Počelo je pre pet nedelja, tri dana i šesnaest časova. Isprva sam mislio da će košmari proći sami od sebe, ali postali su učestaliji. Išao sam na terapiju kod Lene, drugarice iz srednje škole. Imala je privatnu praksu.

To je samo posledica stresa. Unapređenje je dodalo pritisak na već prebrz ritam života. Crni panter predstavlja strahove od prepreka s kojima se suočavaš na poslu, setio sam se Leninih reči.

– To sam znao i bez tebe! – namrštio sam se.

Osim toga, u godinama si kada se muškarci preobražavaju. Živiš sam, ego ti se bori između potrebe za nesputanim libidom i osećanja dužnosti prema društvu.

– Jes' đavola, ovo je nešto drugo!

Ogledam se. Mnogo sam zgodan, čak i ovako neobrijan. Muževne crte lica, čvrst pogled čeličnoplavih očiju, kratko podšišan, pravi sam *Übermensch*. Možda sam ja taj crni panter. Dižem ruke kao za borbu, kezim se na odraz u ogledalu.

– Grrrrr!

Divim se mišićima. Volim to što nisam ni previše krupan, ni previše sitan. Savršen sklad, dušo. Mogao sam još da radim, ali su me istisnuli mlađi. Šta ako je Lena u pravu?

Spreman sam za novi dan. Doručkujem ovsene pahuljice i srkućem jaku kafu. Pakujem laptop i uzinu u tašnu. Oblačim crno odelo, belu košulju bez kravate i kožne cipele. U hodniku ponovo virnem u ogledalo i odlazim.

Vraćam se u stan izgužvan od užurbanog dana. Zatvaram vrata spavaće sobe da ne gledam razbarušenu posteljinu i ulazim u dnevnu sobu. Prolazim pored dugačke police krcate knjigama. Ispraznim džepove, ostavljam ključeve od kola, novčanik, papiriće, sitniš. U prolazu do kuhinje, na jedan stolić spuštam knjigu, poster i DVD, a na drugi laptop. Ne želim da me posao pregazi, te sam odlučio da se zabavim večeras. Skinem gornji deo odela i zasučem rukave. Perem sudove od doručka i stavljam paketić gotove hrane u mikrotalasnu. Zviždućem, zadovoljan kako sam preuredio sobu. Iako je pod kosim krovom, izgleda prostrano i toplo, nameštaj je od svetlog drveta. U uglu pored televizora stoji svetiljka iznad stare fotelje. S druge strane, uz trosed je trščana škrinja. Ponosim se na to što stan nije momački. Osim spavaće sobe u kojoj se rvem sa snovima, sve je čisto i uredno. Moji prijatelji mahom žive po rupama prepunim kiča.

Ručam na šanku koji deli kuhinju i dnevnu sobu. Pažljivo da ne umastim stranice, listam knjigu. Volim istoriju. Već sam progutao celog Herodota, pa sam kupio *Gates of Fire*, Stivena Presfilda. Jasno mi je da je to jeftin roman holivudskog pisca, ali nikako da se zasitim štiva o bici u Termopilskom klanacu. Doneo sam i film, a poster ću staviti u spavaću sobu, naspram uzglavlja. S knjigom u ruci odlazim do frižidera po hladan sok i čitajući, dovršim obrok. Odvojio sam se od romana tek kada sam morao u kupatilo. Presvukao sam se.

Stavljam film u prorez kućnog bioskopa i zavalim se na sredini troseda. Sa svih strana ravnomerno dopire muzika, počinje obrada kulturnog Milerovog stripa *300*.

Vrelo leto na Peloponezu. Nebo je zastrto sivkastim pramenovima. Povetarac njiše žito. Klasje me golica po bedrima. Sutra će se podići oluja. Naslonjen na koplje posmatram agelai. Dolaze stazom što krivuda između terasa. Hvališu se, zavijaju. Predvodi ih Leander. Obojica smo završili obuku i u isto vreme prešli u eiren. Samo što je on juče bio lukaviji, pa danas predvodi dečake, dok ja stražarim na suncu.

– Hej, Likanore! Vučji sine! – zadirkivao me je.

Mahnulo sam teškim kopljem. Naspram crne kose koja se ravno spuštala niz gola leđa i suncem oprljene kože, Leandrov osmeh belasao se kao pena na vrhu talasa. Išli smo bos i cele godine nosili jednu istu tuniku, kao što je i priličilo mladićima. Telo mu je jednako snažno i čvrsto kao moje. Dokazao sam da nisam lošiji borac od njega, borili smo se onoliko puta. Iz našeg čopora nikog još nisu pozvali u kripeju. Nastradali su oni koji su obećavali. Miron je poginuo prošle zime u lovu. Hermokrata je pogodilo koplje tokom vežbe, Alkimaja je pokosila bolest, a Filandar je izdahnuo dok su ga kažnjavali. Palica je pogodila deo kičme tako da su mu se noge oduzele. Timon, njegov eispnelos, prekratio mu je muke. Premda ni Leandru ni meni udvarači još nisu prilazili, slutio sam da će samo jedan od nas stupiti u kripeju. Zabrinula me je pomisao da ću morati da ga ubijem.

– Ja ću tebe ubiti! – zarežao je glas iza mene.

Okrenuo sam se i podigao dori. Iz klasja je skočila senka zveri. Uperio sam koplje u protivnika, ali mi je velika mačka prvim udarcem izbila oružje. Klečao sam goloruk naspram crnog pantera.

– E, sad je stvarno dosta! – dreknulo sam i ustao.

Uzimam tašnu sa stolića i stavljam je na šank. Nervozno kopam i iz pregrade izvadim podsetnicu. Odlazim u drugi kraj sobe i sa držača na zidu podignem slušalicu. Nestrpljivo tražim prave dirke na brojčaniku.

– Lena?

– Halo? Ko je to?

– Crni panter.

– Oh, bože, zar opet?

– Da... Budi srce, prepishi mi lekić.

– Ne, nikako, znaš šta je bilo prošli put.

– U redu, ali šta da radim? Ne mogu više ni da se odmaram. Unapređen sam i ne smem da popustim, jedna greška i idem pod led.

– Izbroj do deset, sećaš se šta sam te učila. Polako, postoji rešenje. Sećaš se, pominjala sam ti drugaricu...

– Onu što se bavi...

– Da, da. Zakazaću ti već sutra.

– Poslaćeš mi poruku? Stvarno si dušica...

* * *

Uspesno sam izbegao sve poslovne sastanke i izašao ranije. Pomislio sam da svratim do stana da se osvežim. Ipak, sam se samo umio i seo u kola. Stojim ispred stare kuće obrašle puzavicom. Okolo su vile novopečenih bogataša. Debelo plaćeni majmuni iz obezbeđenja gledaju me s neskrivenim gađenjem. Gurnem kitnjastu kapiju od kovanog gvožđa i prolazim kroz bašticu. S leve strane rastu patuljasti čempresi i paprat, a s desne bokor sitnog cveća. Usred zelenog tepiha nikle su raznobojne pečurke koje šarenim kopicama tvore oblik mandale. Ispod čvrsto stegnute kravate iskobelja mi se dug uzdah. Prene me pokret senke. Tamo iza kuće nešto je projurilo. Verovatno je samo mačka, video sam ih da stražare na kontejneru. Pre nego što sam prišao ulaznim vratima, otvorila su se tek toliko da me propuste. Penjem se uz stepenice. Stižem do zastora od indijanskih perlica. Na svaku nit složeno je orlovo pero, drvena kuglica, grumen ćilibara, zečje krzno i glinena kockica.

– Uđi, dolaziš tačno na vreme – čujem taman mecosopran.

Razmaknem prolaz i provučem se. Prozori su prekriveni teškom draperijom sa resama. U sredini je sto, na njemu su tarot-karte, dva raskupusana špila kao za remi i čigra; nedostaje samo kristalna kugla. Na levoj strani sobe nalaze se komoda u rokoko stilu i dvoranska fotelja, a na desnoj ugaona stolica. Isprva sam bio siguran da osećam samo pačuli, ali čim sam stupio u odaju prepoznao sam lavandu i sandalovinu. Da, na komodi gori sveća posađena u ljusku kokosa. Osvrnem se i izvučem stolicu bez naslona, preko koje je prebačen pleteni šal.

Pojavila se zelenooka žena odevena u jednostavan crni triko. Gusto ukovrdžana kosa i garava linija iznad jarkocrvenih usana podsetile su me na slike Luja Četrnaestog. Hoda gipko, obučena u crne baletanke. Kada je prišla osetio sam miris kamelija. Na grudima nosi broš od gagata optočenog zlatom. Prepoznao sam oblik crnog pantera i stresao se.

– Madam Glavacka? – pitam.

– Molim te, Ivanuška će biti dovoljno – kaže i sedne preko puta.

– Lena vam je objasnila moj slučaj?

Klimnula je.

– Paaa... Koji je sledeći korak?

– Dok te nisam ugledala, pretpostavljala sam da će hipnoza biti dovoljna. Možda i egzorcizam. Ipak, biće nam potrebne drastičnije mere...

Ne verujem potpuno u te vradžbine. Lena me je uveravala da je madam Glavacka stručnjak. Metod joj je nesvakidašnji, ali oporavak je gotovo izvestan.

– Opusti se i ne skreći pogled.

Na ženama uvek najpre primetim oči. Njene su bile blistavozelene, poput mačjih. Kao žad prekriven kestenjastim žilicama. Učinilo mi se da su za trenutak promenile boju. Odo-levao sam iskušenju da se osvrnem. Senke su se odvojile i zaplesale.

– Hej!

Plave oči.

– Hej, Likanore, vučji sine!

Ustajem i stresem prašinu. Vrta mi se u glavi.

– Nije mu ništa – začuo sam.

Prepoznajem patronomov glas.

– Pobedio si, Leandre. Nosite ovog na vrelo.

Naslučujem da ga krunišu vencem. Spuste me kraj kamene kadice kod izvora. Voda kao da je pihijasta i ledena. Prućim se ispod zidića. Izgubio sam još jednu gimnopediju. Nikada me neće pozvati u kriptegu. Ne trudim se da ustanem. Slušam zujanje mušica. Mirišu lavanda i dim žrtve paljenice. Od povetarca mi se učini da me neko miluje. Osećam hladne ruke na bedrima. Bogovi me preziru.

Ovo nije dodir vetra. Trgnem se. Iznad mene kleči Leandar, sličan Apolonu. Usne mu se tresu. Povlači ruku sa moje butine.

– Likanore...

Kapljice mu se slivaju niz šiške i rose mi stomak. Spušta se i kliza do mojih grudi.

– Pobedio si me, šta još hoćeš?

– Želim te, vučji sine – glas mu podrhtava.

Ne šali se.

Prebira preko mojih ramena i privlači mi se. Titram, kao da smo još u pankratiji. Stežem ga za mišicu. Sklapa meke usne oko bradavica i pritiska me uz studeni kamen. Kao da sam korikos, puštam da mi radi šta god želi. Kugla žara penje mi se iz stomaka. Nežnost me peče.

Želim ga.

Prekidaju nas povici agelaja. Ustaje i pljuska se vodom sa izvora. Bacam se u stranu i trčim, što dalje od sebe.

Zaustavljam se tek na vrhu brda, u maslinjaku. Bubnja mi u slepoočnicama. Likurgov zakon je jasan. Proteraće nas ili naterati da se bacimo na mač. Zašto uopšte i pomišljam na to. Leander je suparnik. On nije Apolon, ja nisam Hijakint! Prokletnik, navući će nam optužbu za hubris! Ostao sam na Tajgetu plačući do jutra.

Srećemo se sutradan na rvanju, u palaistri. Bio sam efedros. Sedim u senci i posmatram ga. Obara protivnike i šali se sa starim patronomom. Sledeću borbu gubim da se ne bismo sukobili. Znao sam da će me potražiti kasnije. Čekam ga u oružarnici. Ušetao je oprezno, gledajući preko ramena. Nag i još napet od takmičenja, izgleda kao planinski lav. Oklevam.

– Leandre...

– Likanore! – šapuće molećivo.

Sudaramo se, kao u boju. Pritiska me grudima uz stub. Privlačim ga, stežući mu ramena. Obuhvata me kao rvač i ljubi mi vrat. Kucnemo se glavama, tražeći usne. Ljubimo se dok nam ne ponestane daha. Iz trenutka u trenutak obuzima me sve veći strah. Plašim se da će nas otkriti. Gubim se u naletima strasti. Odlazem neizbežno.

Okrenem se i obgrlim stub. Pokušavam da se rashladim u naručju mermera. Leander mi prelazi prstima uz kičmu. Traži moje grudi. Osećam ga. Trlja mi se uz butine i jeca. Napipam dršku kratkog mača i izvučem ga iz soške. Strgnem ga sa sebe i uperim vrh ksifosa u grudi koje sam ljubio.

– Vučji sine!

Iako mi reči još uvek stoje u mislima, ne mogu da razlučim da li je to bio prekor ili pri- tužba. Nije pokušao da se brani. Pogodio sam ga u srce. Krv je prsnula i zaslepila me.

Pred eforima sam se lako opravdao. Ali pred sobom nisam, ni posle smrti.

– Hej!

Zelene oči.

– Hej, druškane! Gotovo je.

Osmehnuo sam se madam Glavackoj.

– U redu je. Možeš da ostaneš ovde ako želiš.

Klimnuo sam. Posedeo sam još malo i skupio snage da nadvladam utrnulost.

– Lena će te zvati ujutru, biće sve u redu.

Sišao sam u bašticu. Palo je veče. Učinilo mi se da me iz senke posmatraju mačje oči. Vratio sam se u telo tek kada sam ušao u stan, okupao se i uvukao u postelju. S postera preko puta uzglavlja gledao me je grčki ratnik. Poželeo sam mu laku noć.

– Laku noć... Vučji sine... – šapnuo mi je povetarac.

Sanjao sam stare maslinjake i miris bosiljka. Ponovo sam trčao kroz vinograde Helade i čuvao stražu u žitištu. Na vrhu brega pronašao sam jedan zumbul. Pao sam na kolena kao da mu se klanjam i spustio glavu ispod mirisnih cvetova. Sutra ću prineti žrtvu Apolonu.